דאתו למימר להו נשרפו חיטכם בעלייה. הקסה בקונטרס וכי נשרפו יחזרו בהן כמו בזוז וי"ל[א] כיון דנרשות ימתי[ב] לייקר מסתברא דנרשותם נמי נשרפו ומ"מ לעיל דאמר מטון פירי מיתמי לייקר היינו דרב תנילאי והדר בהו יתמי הא לעניין דליקה נמי נלו נרשותיה קיימא דהאי דגבי הדיוט מוקמינן לה נרשות מוכר לדליקה היינו טעמא דהתם הנאה לקיימא נרשותיה לחזרה: **אלברנא.** שמכרזין שלשים יום [ו] קרקע פלוני יוצא ליתכר בנ"ד: **דמזנח ארעא.** דיתמי לפיוסי כרגא דיתמי וחזנה נלא אכרזתא מפני שנבתי המלך נחוץ: **מזנינן נלא אכרזתא.** לפי שאין פנוי: **אמר להו.** רב נחמן: **כי היכי דלשתמעו מיליה.** והוכך היתומים הוא שיהא נראה כאלו כאלו חשוב: **ולא אמיד.** אינו עשיר לעשות יציאות הללו ממנו ומשל יתומים הוא עושה ואפשר שיש לו מלוה עשירה לומדים אותו ממנו כדי שלא יהא נראה כאלו עני אין לו מלוה: **אמר ליה.** ר"ש לרב: **מנא הני מילי.** דאייקר היה ברשותם. תוס' ד"ה [ד]כל הני מילי לצורך יתומים. תוס' ג"מ קס: ד"ה מזנינן. ה. כהנו דחשיב בפרק הנזיקין (לעיל נב.) מוכרים שדותיהן לקנות להם מגילה וציצית ושופר וכו'. תוס' ג"מ שם. ו. ל' יום ומכריזין כו'. תוס' כתובות פז. ד"ה לכרגא. ואם אין נזקקין מלפרוע שאר חובות, היכי משכחת לה הכרזה, כי בשטר שיש בו רבית לא יתחנו עד שיכריזו. ומאי קשיא ליה. תוס' הל"ש כתובות פז. ד"ה לכרגא. ז. שצריכי הכרזה. תוס' ג"מ שם. ח. דלכל צרכי יתומים מזבנינן בלא אכרזתא. תוס' הל"ש. ט. דעל היתומים לפרוע כסף גולגולתא כמו שעשה הבעל בחייו בכלל מזוני הוא. תוס' הל"ש. י. דאטו יהיה מת מוטל באשפה כל ימי הכרזה. תוס' ג"מ קס: ד"ה מזנינן. יא. כשבא בע"ח לגבות חובו. תוס' הל"ש שם. יב. שלא תהא מכשילו לעתיד. תוס' כתובות פז. ד"ה ולקנורה. יג. והלכה כמותו בכל מקום. תוס' רי"ד. יד. כיון דאמוראי פסקי דלא כוותיה, לית הלכתא כוותיה. ואע"ג. תוס' הל"ש. טו. מעמדין להן אפטרופין ומעידין להן בפני אפטרופין, ומשונרן לי' מועד דכי הדר נגח משלם מן העלייה, ואמרינן מעלית דלא כוותיה. ואע"ג. תוס' הל"ש. טז. דהתם הפירות בעין ויכולים לומר קחו פירותיכם, אבל אם נשרפו הפירות, לא רצו לגרוע כ"כ כח המוכר. תוס' הל"ש. ב. לחזרה אי. תוס' הל"ש. ג. דקודם דאייקר היו ברשותם. תוס' הל"ש. ד. [ד]כל הני מילי לצורך יתומים. תוס' ג"מ קס: ד"ה מזנינן. ה. כהנו דחשיב בפרק הנזיקין (לעיל נב.) מוכרים שדותיהן לקנות להם מגילה וציצית ושופר וכו'. תוס' ג"מ שם. ו. ל' יום ומכריזין כו'. תוס' כתובות פז. ד"ה לכרגא. ואם אין נזקקין מלפרוע שאר חובות, היכי משכחת לה הכרזה, כי בשטר שיש בו רבית לא יתחנו עד שיכריזו. ומאי קשיא ליה. תוס' הל"ש כתובות פז. ד"ה לכרגא. ז. שצריכי הכרזה. תוס' ג"מ שם. ח. דלכל צרכי יתומים מזבנינן בלא אכרזתא. תוס' הל"ש. ט. דעל היתומים לפרוע כסף גולגולתא כמו שעשה הבעל בחייו בכלל מזוני הוא. תוס' הל"ש. י. דאטו יהיה מת מוטל באשפה כל ימי הכרזה. תוס' ג"מ קס: ד"ה מזנינן. יא. כשבא בע"ח לגבות חובו. תוס' הל"ש שם. יב. שלא תהא מכשילו לעתיד. תוס' כתובות פז. ד"ה ולקנורה. יג. והלכה כמותו בכל מקום. תוס' רי"ד. יד. כיון דאמוראי פסקי דלא כוותיה, לית הלכתא כוותיה. ואע"ג. תוס' הל"ש. טו. מעמדין להן אפטרופין ומעידין להן בפני אפטרופין, ומשונרן לי' מועד דכי הדר נגח משלם מן העלייה, ואמרינן מעלית

נשרפו חיטכם בעלייה. שהרי קניתם במעות[ט]. וכי תימא לא מצו למימר שכי להם גבי גרושתא דימתי ממרינן לא יהא כח הדיוט חמור מהקדש לא מילתא הוא דכיון דנרשות יתמי[ב] כיון דנרשות מוכר הוא לעניין לייקר היינו דרב תנילאי והדר בהו יתמי הא לעניין דליקה נמי נלו נרשותיה קיימא דהאי דגבי הדיוט מוקמינן לה נרשות מוכר לדליקה היינו טעמא דהתם הנאה לקיימא נרשותיה לחזרה: **אלברנא.** שמכרזין שלשים יום [ו] קרקע פלוני יוצא ליתכר בנ"ד: **דמזנח ארעא.** דיתמי לפיוסי כרגא דיתמי וחזנה נלא אכרזתא מפני שנבתי המלך נחוץ: **מזנינן נלא אכרזתא.** לפי שאין פנוי: **אמר להו.** רב נחמן: **כי היכי דלשתמעו מיליה.** והוכך היתומים הוא שיהא נראה כאלו כאלו חשוב: **ולא אמיד.** אינו עשיר לעשות יציאות הללו ממנו ומשל יתומים הוא עושה ואפשר שיש לו מלוה עשירה לומדים אותו ממנו כדי שלא יהא נראה כאלו עני אין לו מלוה: **אמר ליה.** ר"ש לרב: **מנא הני מילי.** דאייקר היה ברשותם. תוס' ד"ה [ד]כל הני מילי לצורך יתומים. תוס' ג"מ קס: ד"ה מזנינן. ה. כהנו דחשיב בפרק הנזיקין (לעיל נב.) מוכרים שדותיהן לקנות להם מגילה וציצית ושופר וכו'. תוס' ג"מ שם. ו. ל' יום ומכריזין כו'. תוס' כתובות פז. ד"ה לכרגא. ואם אין נזקקין מלפרוע שאר חובות, היכי משכחת לה הכרזה, כי בשטר שיש בו רבית לא יתחנו עד שיכריזו. ומאי קשיא ליה. תוס' הל"ש כתובות פז. ד"ה לכרגא. ז. שצריכי הכרזה. תוס' ג"מ שם. ח. דלכל צרכי יתומים מזבנינן בלא אכרזתא. תוס' הל"ש. ט. דעל היתומים לפרוע כסף גולגולתא כמו שעשה הבעל בחייו בכלל מזוני הוא. תוס' הל"ש. י. דאטו יהיה מת מוטל באשפה כל ימי הכרזה. תוס' ג"מ קס: ד"ה מזנינן. יא. כשבא בע"ח לגבות חובו. תוס' הל"ש שם. יב. שלא תהא מכשילו לעתיד. תוס' כתובות פז. ד"ה ולקנורה. יג. והלכה כמותו בכל מקום. תוס' רי"ד. יד. כיון דאמוראי פסקי דלא כוותיה, לית הלכתא כוותיה. ואע"ג. תוס' הל"ש. טו. מעמדין להן אפטרופין ומעידין להן בפני אפטרופין, ומשונרן לי' מועד דכי הדר נגח משלם מן העלייה, ואמרינן מעלית

מלגא בעלמא הוא דעבד. גבי ב"ד. טובת חנם היא שזה עושה לב"ד לקבל דבריהן ולטרוח לפני יתומין ואתי לאמנועי מעיקרא מלקבל עליו: **מלגא בעלמא הוא דעבוד להדדי.** דבני מהנה וניעות היה ביניהם ולא הנאת ממון כל כך: **מתני' המטמא.** טהרותיו של חבירו כגון תרומה: **והמדמע.** תרומה נחולין של חבירו ומפסידו שמוכרו לזרים ונריך למוכרו להכהיס בזול: **והמנסך.** יין חבירו בגמרא מפרש לה: **בשוגג פטור וי.** בגמ'[יא] אמר טעמא: **פטור.** מתשלומין: **גמ' מנסך ממש.** שכשך בידו לתוכו לשם ע"ז וכך היתה עבודתן: **מערב.** יין נסך ביין כשר של חבירו ומכרו בהתר: **קס ליה בדרבה מיניה.** לא מצי למימר במתניתין למזיד חייב בתשלומין דהא עובד עבודת כוכבים הוה ונסקל: **דלגבה.** ע"מ לגוזלו: סיינו

דאתו למימר להו נשרפו חיטכם בעלייה [א]יהבי להו זוזי ליתמי אפירי אייקר לא יהא כח הדיוט חמור מהקדש זול סבור מינה היינו דרב חנילאי בר אידי אמר להו רב שישא בריה דרב אידי [ב]הא רעה הוא לדידהו דזמנין דמצטרכי לזוזי וליכא דיהיב להו עד דיהבי להו פירי אמר רב אשי אנא ורב כהנא חתמינן אשטרא דאימיה דזעירא יתמא דמזבנא ארעא לכרגא בלא אכרזתא [ג]דאמרי נהרדעי לכרגא ולמזוני ולקבורה מזבנינן בלא אכרזתא: עמרם צבעא אפוטרופא דיתמי הוה אתו קרובים לקמיה דרב נחמן אמרי ליה קא לביש ומכסי מיתמי אמר להו [ד]כי היכי דלישתמעון מילתא קאכיל ושתי [ה]מדידהו ולא אמוד אימור מציאה אשכח והא קא מפסיד אמר להו אייתו לי סהדי דמפסיד ואיסלקיניה דאמר רב הונא חברין משמיה דרב אפוטרופוס דמפסיד מסלקינן ליה דאיתמר אפוטרופא דמפסיד רב הונא אמר רב מסלקינן ליה דבי רבי שילא אמרי לא מסלקינן ליה [ו]והלכתא מסלקינן ליה: אפוטרופוס שמינהו אבי יתומים ישבע: מאי טעמא אי לאו דאית ליה הנאה מיניה לא הוה ליה אפוטרופוס ומשום שבועה לא אתי לאמנועי: מינוהו ב"ד לא ישבע: מלתא בעלמא הוא דעביד לבי דינא ואי רמית עליה שבועה אתי לאמנועי: אבא שאול אומר חילוף הדברים: מ"ט מינוהו ב"ד ישבע בההיא הנאה דקא נפיק עליה קלא דאיניש מהימנא הוא דהא סמיך עליה בי דינא משום שבועה לא אתי לאמנועי מינהו אבי יתומים לא ישבע מילתא בעלמא הוא דעבדי להדדי ואי רמית עליה שבועה אתי לאמנועי אמר רב חנן בר אמי אמר שמואל הלכה כאבא שאול: **תניא רבי אליעזר בן יעקב אומר זה וזה ישבע והלכה כדבריו תני רב תחליפא בר מערבא קמיה דר' אבהו אפוטרופוס שמינהו אבי יתומים ישבע מפני שהוא נושא שכר אמר ליה את אייתת קבא וכיילת ליה אלא אימא מפני שהוא בנושא שכר: מתני' [ג]המטמא והמדמע והמנסך בשוגג פטור במזיד חייב: גמ' איתמר מנסך רב אמר מנסך ממש ושמואל אמר [ח]מערב מ"ד מערב מ"ט לא אמר מנסך אמר לך מנסך קם ליה בדרבה מיניה ואידך כדרבי ירמיה [ט]דא"ר ירמיה [י]משעת הגבהה הוא דקנה מתחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך ולמאן דאמר מנסך מ"ט לא אמר מערב אמר לך מערב היינו**

כל עיקר נלא כדי שישלמו[יח] ונלא בשביל ריוח היתומין[יט] נלא לנקנתא דשכר אינש נלא ליתזקי[כ] נאל אפוטרופא שנתמנה לטורך היתומים נלא שבועה דווקא פליגי[כא] ומיהו נראה דודאי מי פשע חייב לשלם כ"ע אבל כל כמה דלא ידעי' מי נתבע כלום אין רשאי להשביעו על דבר זה נלא טענה כלשמיין דידוקלמי דפירקין קמתי דרבי יוחנן דאמר מאל יתומים כרבנן ודרבי יוסי בר' חנינא דאמר מעליית אפוטרופא כאאל אתיא דרבי יוחנן כרבנן בתמיה אפילו יסבור כאאל שאול[כב] נעי אינש מינן זוזי בגין דמיתקרי מהימן[כג] אאל גבי שור יתומין דלא הועמד אפוטרופא לנאמנות[כד] נלא לשמור שלא יגח[כה] ודלרבי יוסי ברבי חנינא כאאל שאול אפילו יסבור כרבנן מדם מצריח ואין מצריח עצמו מן המשבועה ואין מצריח עצמו מן המשבועה כדאמרינן פי' רואה לשלם כשיפשע ואינו רואה לשלם כשיפשע ואינו יכול להשביעו בתמס: **מנסך** קם ליה בדרבה מיניה. ומעמד שלא יהא כל אחד ואחד טוען ומטמא טהרות של חבירו אין לחייבו דמהאי טעמא לא מהייבינן ליה עופי שלא כאילו הוא ניזק ונ"ש ולשמואל מ"ש מדלמרי ברים שלו נערות (כתובות דף ג:) ומודה ר' נחוניא בן הקנה בגונב תלבו של חבירו ואכלו שהוא חייב שכבר נתחייב בגנבה קודם שיבא לידי ליסור תלב וי"ל דשכבר שמואל דהגבהה זורך ניסוך היל לפשר לניסוך נלא הגבהה[כד] נאל התם לפשר לאכילה נלא הגבהה דאי בעי נחזן ואכיל ודכי מפליג התם[כו] בין הסיל להא דאמר רבי אבין גבי שבת זרק חץ מתחילת ד' לתוך ד' וקרע שירטים בהלוכתו פטור דעקירה זורך הגמה היל משום דאי לפשר להגמה נלא עקירה וקשבר שמואל לניסוך נמי דומה לדר' אבין[כח] ור' ירמיה ורב דכתב[כט] שברי כאידך שיעור שידעו שהקרבן מדרבנן, ואניסוך דרבנן לא גזרו לחייבו. תוס' הל"ש. כט. דאמרי משעת הגבהה קניא. תוס' הל"ש.

ששומר השור שלא יזיק. תוס' ג"ק לט. ד"ה דאי. כו. מהגבהה צורך אכילה. תוס' הל"ש. כז. וכיון דאניסוך לא מיחייב, דמתחייב בנפשו הוא, אהגבהה נמי לא מיחייב. שיטי"ק. כח. דא"א לניסוך בלא הגבהה. והא דאמר בע"ז דבשכשוך בעלמא אסור היינו (ד)מאן, ר' יוחנן אמר. רשב"ם.

ל. אלמא אע"פ שפשע האפוטרופוס בשמירת שור, לא משלם. תוס' הל"ש.

יז. דאם לא הייתה זאת הטענה [ו]הוה פושע. תוס' ג"מ שם. יח. נתוס' ג"ק כתוב: כדי שישמור השור וכן כג"מ[ג] כתוב: שלא יזוקו משורם. (ול"ג מה כוותם תוס' שלפנינו).

יט. דטוב היה להם שלא היה להם אפוטרופוס. תוס' ג"ק לט. ד"ה לאו. כ. אם יש לו להתחייב בפשיעה ממנע ולא עביד. תוס' הל"ש.

כא. [ד]הא אמרי' בירושלמי אדם מבריח עצמו מן השבועה ואין אדם מבריח עצמו מן התשלומין לפי שאין אדם רוצה שישביעוהו בחנם, אבל נראה להם דין שישלם מה שפשע בשלהם. תוס' הל"ש. כב. דאמר מינוהו ב"ד ישבע. תוס' ג"ק לט. ד"ה לאו. כג. כלומר לא ימנע בשביל כך אם יהיה זקוק לפרוע אם יפשע דשמא הוא שנחשב בכך לנאמן כשב"ד ממנין אותו. תוס' ג"ק לט. ד"ה לאו. כד. שאין זה בשביל תקנת יתומים. תוס' ג"ק לט. ד"ה לאו. כה. ואין נחשב אלא כשומר בעלמא

נשרפו חיטכם בעלייה. שהרי קניתם במעות[ט]. וכי תימא לא מצו למימר שכי להם גבי גרושתא דימתי ממרינן לא יהא כח הדיוט חמור מהקדש לא מילתא הוא דכיון דנרשות יתמי[ב] כיון דנרשות מוכר הוא לעניין לייקר היינו דרב תנילאי והדר בהו יתמי הא לעניין דליקה נמי נלו נרשותיה קיימא דהאי דגבי הדיוט מוקמינן לה נרשות מוכר לדליקה היינו טעמא דהתם הנאה לקיימא נרשותיה לחזרה: **אלברנא.** שמכרזין שלשים יום [ו] קרקע פלוני יוצא ליתכר בנ"ד: **דמזנח ארעא.** דיתמי לפיוסי כרגא דיתמי וחזנה נלא אכרזתא מפני שנבתי המלך נחוץ: **מזנינן נלא אכרזתא.** לפי שאין פנוי: **אמר להו.** רב נחמן: **כי היכי דלשתמעו מיליה.** והוכך היתומים הוא שיהא נראה כאלו כאלו חשוב: **ולא אמיד.** אינו עשיר לעשות יציאות הללו ממנו ומשל יתומים הוא עושה ואפשר שיש לו מלוה עשירה לומדים אותו ממנו כדי שלא יהא נראה כאלו עני אין לו מלוה: **אמר ליה.** ר"ש לרב: **מנא הני מילי.** דאייקר היה ברשותם. תוס' ד"ה [ד]כל הני מילי לצורך יתומים. תוס' ג"מ קס: ד"ה מזנינן. ה. כהנו דחשיב בפרק הנזיקין (לעיל נב.) מוכרים שדותיהן לקנות להם מגילה וציצית ושופר וכו'. תוס' ג"מ שם. ו. ל' יום ומכריזין כו'. תוס' כתובות פז. ד"ה לכרגא. ואם אין נזקקין מלפרוע שאר חובות, היכי משכחת לה הכרזה, כי בשטר שיש בו רבית לא יתחנו עד שיכריזו. ומאי קשיא ליה. תוס' הל"ש כתובות פז. ד"ה לכרגא. ז. שצריכי הכרזה. תוס' ג"מ שם. ח. דלכל צרכי יתומים מזבנינן בלא אכרזתא. תוס' הל"ש. ט. דעל היתומים לפרוע כסף גולגולתא כמו שעשה הבעל בחייו בכלל מזוני הוא. תוס' הל"ש. י. דאטו יהיה מת מוטל באשפה כל ימי הכרזה. תוס' ג"מ קס: ד"ה מזנינן. יא. כשבא בע"ח לגבות חובו. תוס' הל"ש שם. יב. שלא תהא מכשילו לעתיד. תוס' כתובות פז. ד"ה ולקנורה. יג. והלכה כמותו בכל מקום. תוס' רי"ד. יד. כיון דאמוראי פסקי דלא כוותיה, לית הלכתא כוותיה. ואע"ג. תוס' הל"ש. טו. מעמדין להן אפטרופין ומעידין להן בפני אפטרופין, ומשונרן לי' מועד דכי הדר נגח משלם מן העלייה, ואמרינן מעלית

מוסף רש"י

הובא בעמוד הבא

מוסף תוספות

א. דהתם הפירות בעין ויכולים לומר קחו פירותיכם, אבל אם נשרפו הפירות, לא רצו לגרוע כ"כ כח המוכר. תוס' הל"ש. ב. לחזרה אי. תוס' הל"ש. ג. דקודם דאייקר היו ברשותם. תוס' הל"ש. ד. [ד]כל הני מילי לצורך יתומים. תוס' ג"מ קס: ד"ה מזנינן. ה. כהנו דחשיב בפרק הנזיקין (לעיל נב.) מוכרים שדותיהן לקנות להם מגילה וציצית ושופר וכו'. תוס' ג"מ שם. ו. ל' יום ומכריזין כו'. תוס' כתובות פז. ד"ה לכרגא. ואם אין נזקקין מלפרוע שאר חובות, היכי משכחת לה הכרזה, כי בשטר שיש בו רבית לא יתחנו עד שיכריזו. ומאי קשיא ליה. תוס' הל"ש כתובות פז. ד"ה לכרגא. ז. שצריכי הכרזה. תוס' ג"מ שם. ח. דלכל צרכי יתומים מזבנינן בלא אכרזתא. תוס' הל"ש. ט. דעל היתומים לפרוע כסף גולגולתא כמו שעשה הבעל בחייו בכלל מזוני הוא. תוס' הל"ש. י. דאטו יהיה מת מוטל באשפה כל ימי הכרזה. תוס' ג"מ קס: ד"ה מזנינן. יא. כשבא בע"ח לגבות חובו. תוס' הל"ש שם. יב. שלא תהא מכשילו לעתיד. תוס' כתובות פז. ד"ה ולקנורה. יג. והלכה כמותו בכל מקום. תוס' רי"ד. יד. כיון דאמוראי פסקי דלא כוותיה, לית הלכתא כוותיה. ואע"ג. תוס' הל"ש. טו. מעמדין להן אפטרופין ומעידין להן בפני אפטרופין, ומשונרן לי' מועד דכי הדר נגח משלם מן העלייה, ואמרינן מעלית

עין משפט נר מצוה

מז א ב מיי' פ"ט מהל' מכירה הלכה ד טוש"ע מ"מ סי' קטז סעי' ד':

מח ג מיי' פי"ב מהל' מלוה הל' י ופי"ח הלכה כ [ופי"ד הל' כד ופי"ט הל' יח] ופי"ב מהלכות מלוה ולוה הלכה יח סמג עשין מח ולד ופל טוש"ע חו"מ סימן ע סעיף ה [וסי' פט סעי' ג] וסימן נג סעיף כה וסי' קד סעיף ג וסימן קיב סעיף ו וטוש"ע מ"מ סי' קט סעיף ג:

מט ד מיי' פי"ל מהל' נחלות הלכה ה טוש"ע מ"מ סימן לב סעיף ד:

נ ה מיי' שם פי"ו הלכה ז טוש"ע שם סעיף ה:

נא ו מיי' שם פי"ח הל' ה ופ"ט מהל' שלוחין הלכה ג [וה"ד] סמג עשין קנג טוש"ע מ"מ סי' נג סעיף ג וסימן לב סעיף מז:

נב ז ח מיי' פ"ו מהלכ' מוכר ומזכה הלכה ב סמג עשין מ טוש"ע מ"מ סימן שפה סעיף ג:

נג ט מיי' שם ה"ו וסמג שם טור ש"ע שם סעיף ב:

פסקי רי"ד

ורשב"ג כרבנן ולקמן פסקי' הלכה כאבא שאול: ההוא דהוה בשבבותיה דר' מאיר דהוה מזבין ארעתא וזבין עבדי ולא שבקיה ר' מאיר איתתיה ליה בחלמיה אנו להרוס ואתה לבנות ואפ"ה לא אשגח אמר דברי חלומות וההוא דהוה בשיבבותיה דריב"ל דהוה מזבין ארעתא וזבין תורי ולא אמר ליה ולא מידי דתניא א"ר יוסי מימי לא קראתי לאשתי אשתי ולשורי שורי אלא לאשתי ביתי ולשורי שדי: הנהו יתמי דהוו סמיכי גבי ההוא סבתא הויא להו תורתא שקלא זבינתא ניהלייהו אתו קרובים לקמיה דר' נחמן אמרו ליה מאי עבידתה דמזבנא פי' מי מינה אותה אפוטרופא עליהן אמר להו יתומים שפסכו בשל ב"ה תנן והא אייקר ברשותא דלוקח אייקר והא לא נקיטי יתמי דמי אמר להו א"כ היינו דרב ניהלאי בר אידי דאמר רב ניהלאי בר אידי אמר שמואל נכסי יתומים הרי הן כהקדש ולא מיקנו אלא בכספא: משוך פירי מיתמי אייקר היינו דרב ניהלאי זול לא יהא כח הדיוט חמור מכח הקדש פ' ואין הלוקח יכול לחזור בו כיון שמשך: אימשיכו להו פירי ליתמי אייקר לא יהא כח הדיוט חמור מכח הקדש ואין המוכר יכול לחזור בו. זול כסבור למימר היינו דרב ניהלאי פ' והיתומים יכולין לחזור בהן אמר להו רב ששת הא רעה היא להן דזימנין דמיצרכי פירי וליכא דיהיב להו בהקפה עד דפרע זוזי יהיב זוזי דיתמי אפירי זול לא יהא כח הדיוט חמור מכח הקדש ויכולין היתומים לחזור בהן אייקור סבור מינה היינו דרב ניהלאי ואין המוכר יכול לחזור בו אמר להו רב שישא בריה דרב אידי רעה היא לדידהו דאתו למימר להו נשרפו חיטין בעלייה ולא טרח להצילם אבל אם נאמר שהמוכר יכול לחזור בו אם ירצה מפני שלא משכו טרחו ויצילם כי הוא סבור להרויח בהן יהבו להו זוזי ליתמי אייקור לא יהא כח הדיוט חמור מכח הקדש ויכולים לחזור בהן זול סבור מינה היינו דרב ניהלאי אמר להו רב שישא בריה דרב אידי הא רעה לדידהו דזמנין דמצרכי להו זוזי לפירי וליכא דיהיב להו בהקפה עד דפרע זוזי דיתמי אפירי זול לא יהא כח הדיוט חמור מכח הקדש ויכולין היתומים לחזור בהן אייקור סבור מינה היינו דרב ניהלאי ואין המוכר יכול לחזור בו אמר להו רב שישא בריה דרב אידי רעה היא לדידהו דאתו למימר להו נשרפו חיטין בעלייה ולא טרחי להצילם אבל אם נאמר שהמוכר יכול לחזור בו אם ירצה מפני שלא משכו טרחו ויצילם כי הוא סבור להרויח בהן יהבו להו זוזי ליתמי אייקור לא יהא כח הדיוט חמור מכח הקדש ויכולים לחזור בהן זול סבור

מינה היינו דרב ניהלאי אמר להו רב שישא בריה דרב אידי הא רעה לדידהו דזמנין דמצרכי להו זוזי לפירי וליכא דיהיב להו נמצא עכשיו שדין היתומים שוה לשאר בני אדם בכל דבר חוץ כשמשכו אחרים מהן והוקירו אמר רב אשי אני וארי שבחבורה ומנו רב כהנא חתמינן אשטרא דאימיה דזעירי יתמא דזבנא ארעא לכרגא ולמזוני בלא אכרזתא דאמרי נהרדעי לכרגא ולמזוני ולקבורה מזבנינן בלא אכרזתא: עמרם צבעא אפוטרופא דיתמי הוה אתו קרובים לקמיה דרב נחמן אמרו ליה

לביש ומכסי מיתמי אמר להו כי היכי דלישתמעון מיליה קאכיל ושתי ולא אמוד אימור מציאה אשכח וכגון שמינהו אבי יתומים שכיון הוא שהאמינו עליהן אין כח לב"ד לסלקו קא מפסיד שאינו מתעסק בהן כראוי והקרקעות נפסדות אמר להו אייתו לי סהדי דמפסיד ואסלקיה דאמר רב הונא חברין משמיה דרב אפוטרופא דמפסיד מסלקין ליה והלכתא כותיה ואמרי רבוותא מיגו דמסלקי' ליה משביעין ליה ה"מ היכא דלא אישתכח עליה פסידא אבל היכא דאישתכח עליה פסידא מסלקי' ליה ומשבעינן ליה. אפוטרופוס שמינה אבי יתומים ישבע מ"ט דאי לאו דאית ליה הנאה מיניה לא הוה ליה אפוטרופא ומשום שבועה לא אתי לאימנועי מינוהו ב"ד לא ישבע מ"ט מילתא בעלמא הוא דעביד לבי דינא ואי רמית עליה שבועה אתי לאימנועי אבא שאול אומר חילוף הדברים מינוהו ב"ד ישבע מ"ט בההוא הנאה דקנפיק (מיניה) עליה קלא דאיניש מהימן הוא וסמכי עליה בי דינא משום שבועה לא אתי לאימנועי מינהו אבי יתומים לא ישבע מילתא בעלמא הוא דעבדי אינשי אהדדי ואי רמית עליה שבועה אתי לאימנועי אמר רב חנן בר אמי אמר שמואל הלכה כאבא שאול תניא ר' אליעזר ב"י אומר זה וזה ישבע והלכה כדבריו אע"ג דק"ל (לקמן סז.) משנת ר' אליעזר ב"י קב ונקי והלכה כמותו בכל מקום ה"מ היכי דלא פסקי אמוראי הלכתא אבל הכא כיון דפסק שמואל הלכה כאבא שאול כשמואל עבדי'. ואע"ג דתניא והלכה כדבריו הא ק"ל (ב"ב קל:) אין למדין הלכה מפני משנה ופסק אמוראי סמכינן כתב ר' יצחק ז"ל והני מילי בטענת שמא אבל בטענת ברי משבעינן ליה כגון דגדלי יתמי וטעני טענת ברי עליה ואיהו כפר כגון האי ודאי משתבע ודברי טעם הן דדוקא משבועת האפוטרופין פטרהו שהוא בלא טענת ודאי. ואלו נשבעין שלא בטענת השותפין והאפוטרופין וכו' ואמרי' מאי שלא בטענת [בטענת] ודאי אלא בטענת ספק אבל בטענת ודאי הרי הוא ככל אדם ואינו נפטר משבועה: המטמא והמדמע וכו' פי' טימא תרומתו בחולין וגורם לו שצריך למוכרן לכהנים בזול בדמי תרומה. ומנסך רב (אשי) אמר מנסך ממש שהגביה בכלי של יין וניסך ממנו לשם עבודת כוכבים ואסרו כולו בהנאה ושמואל אמר מערב שלקח יין נסך ועירב ביינו של ישראל ואסר. ורב דאמר מנסך ממש אע"ג דקם ליה בדרבה מיניה סבר לה כר' ירמיה דאמר משעת הגבהה הוא דקנייה ומתחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך הלכך אינן באין כאחד וחייבין לשלם כל אלה אם עשה בשוגג פטור ואם עשה במזיד חייב הכהנים שפגלו בקרבן כגון ששחטו או שעשו אחת מעבודות הדם או קבלה או הלכה או זריקה על מנת לאוכלן חוץ לזמנו או חוץ למקומו אם היו מזידין שידעו שהקרבן